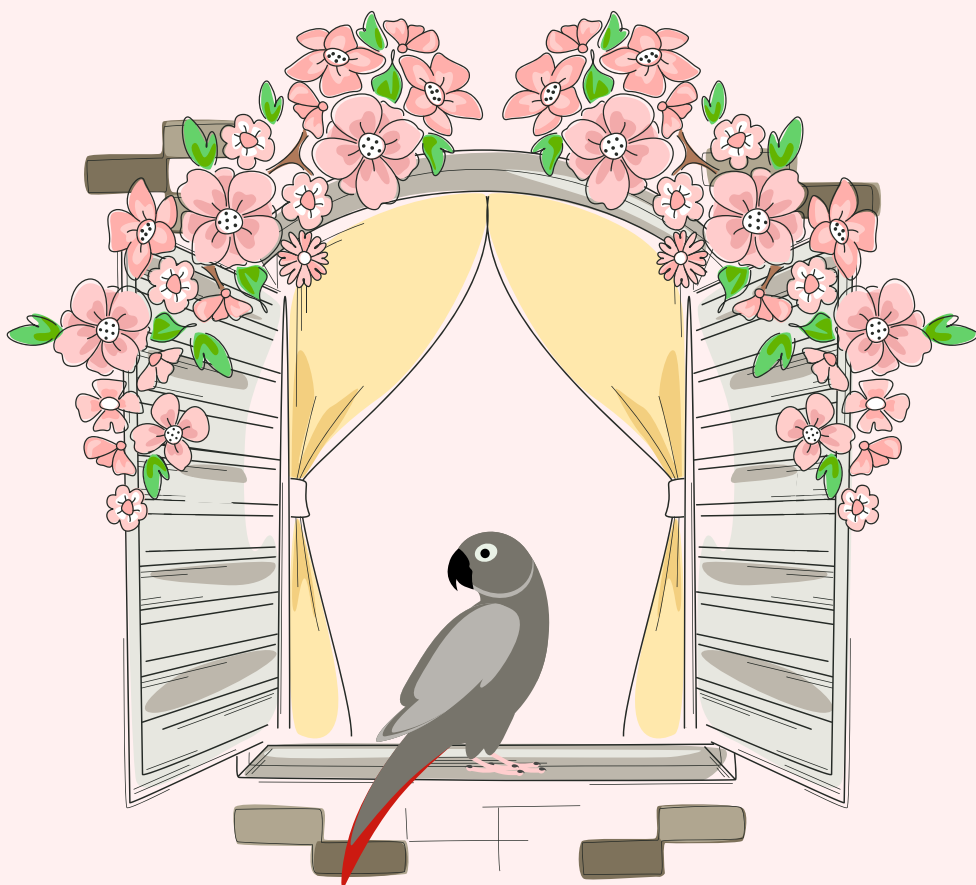

Každý den je Valentýn

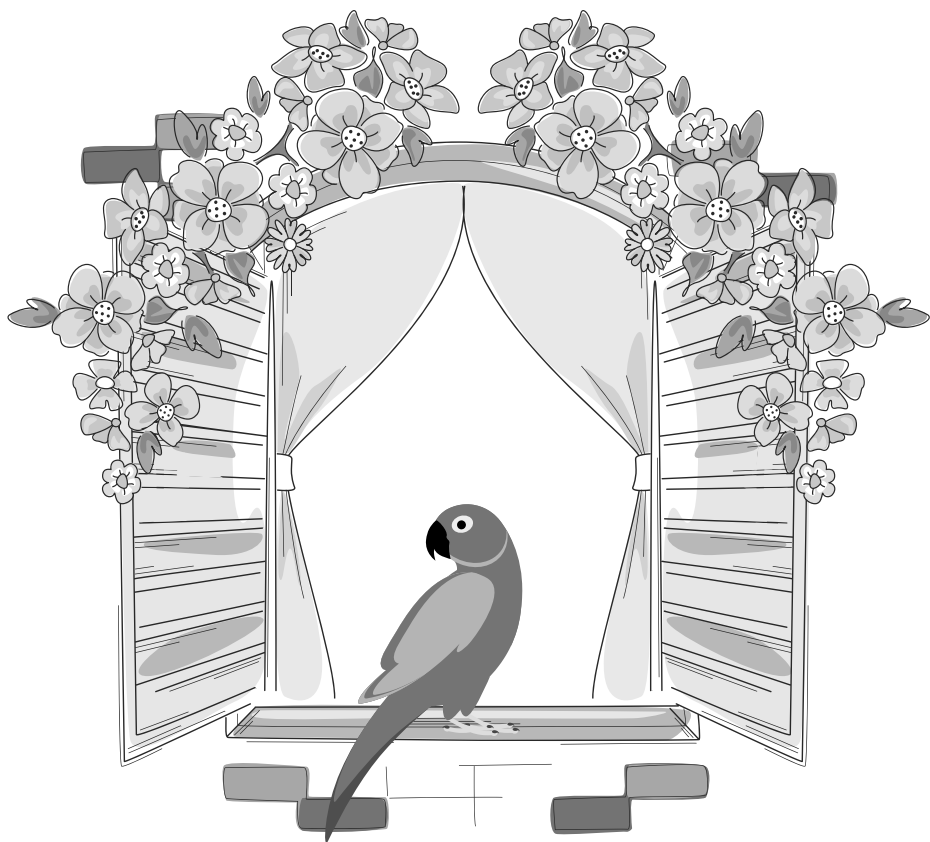
Láska kvete po celý rok

Každý den je Valentýn

Láska kvete po celý rok

Aneta Kollerová Mašková

S láskou mému milovanému manželovi

KAPITOLA PRVNÍ

Papoušek se objevil v pondělí. Zprvu se zdálo, že to bude pondělí jako kterékoliv jiné. Vlastně jako kterýkoliv jiný den, protože Bronislava Borůvková od doby, kdy nedobrovolně vstoupila do důchodu, dny zásadně nerozlišovala, a proto se jí sem tam stalo, že se do malinké samoobsluhy nedaleko svého domu vydala v neděli, v jediný den, kdy měli zavřeno.

To pak stála před prosklenými zamčenými dveřmi, za nimiž hrála tma, levou rukou se opírala o svoji hůlku, jejíž rukojeť byla vyvedena ve tvaru ptačího zobáku, v pravé svírala nákupní vozík na kolečkách a hnědýma očima, co připomínaly podzimní kaštany, mžourala na ceduli s nápisem „Zavřeno“. Mžourala na ni navzdory brýlím s tlustými černými kulatými obroučkami nasazenými na nose, který vypadal, jako by se z velké blízkosti seznámil se zdí a stále se z toho nárazu nevzpamatoval.

Většinou před obchodem prostála pět minut, někdy i deset, pokud nepršelo a nefoukalo, ani nijak jinak počasí nebláznilo. Jako by čekala, že její téměř nekonečná trpělivost a velké odhodlání dveře přece jen otevřou a ona si bude moct koupit čerstvý rohlík a sýr a mléko a čajové sušenky.

Když se tak nestalo, zkusila se na dveře zamračit (to uměla dokonale). Tenké linky jejího obočí, co se jako pŕlměsíc kle-nuly nad obroučkami a působily, jako by si je namalovala, se postupně zvedaly, jako se zvedá příboj. Nepomohlo to. Zkusila se usmát (to uměla mnohem méně dokonale, tedy velmi nedokonale). A kupodivu ani to nepomohlo. Zaťukala hůlkou

o zem, což dělala na znamení své nespokojenosti a roztrpčení. Otočila se tedy k obchodu zády, jako to on udělal jí, a šouravým krokem odkráčela zpátky domů, aby se následující den vrátila na místo činu a přátelsky si popovídala s majitelkou obchodu.

„Včera jsem se u vás zastavila,“ oznámila jí jakoby nic.

„Opravdu? Vy víte, kde bydlím?“ podivovala se majitelka a byla si jistá, že včera u ní nikdo nezvonil.

„Ne, myslím, že jsem se zastavila tady,“ hůlkou silně ťukla do podlahy. „Před obchodem.“

„Ale byla neděle. V neděli mívám zavřeno,“ opáčila majitelka a usmála se.

„To jsem taky zjistila. To, že je neděle. A že máte zavřeno,“ řekla Bronislava a vůbec to neznělo jako zavření.

„Vy v té tašce máte psa?“ majitelka se po tašce na kolečkách ohlédla, jelikož se jí zdálo, že zaslechla vrčet psa.

„Ne,“ zavrčela Bronislava o něco méně pronikavě.

Majitelka uchopila bednu s jogurty a začala je rovnat do regálu, jako by rozhovor s Bronislavou považovala za ukončený.

Na tom by se však s Bronislavou neshodla.

„Nic mi k tomu neřeknete?“ vypálila na ni Bronislava a její hlas rozdrnčel stěny obchodu, jako by byly z papíru. Hůlkou ťukla do podlahy. Jedna ze zrovna přítomných zákaznic se po ní ohlédla.

„Popravdě nevím co,“ přiznala majitelka a nepřestávala rovnat jogurty do úhledné řady v naději, že když se na Bronislavu nebude dívat, zmizí.

Koutkem oka se po ní podívala.

Nezmizela.

Nadechla se a usmála, aby si navodila milý výraz i tón.

„Jak jsem řekla, byla neděle. V neděli mám vždycky zavřeno. Nemůžu pořád pracovat. Někdy se chci věnovat rodině nebo

sobě,“ vysvětlila zdánlivě klidně, ačkoliv na to neměla nejmenší chuť. Ovšem taky pamatovala na to, že Bronislava byla její stálá zákaznice. A stálých zákazníků si obchodník musí cenit, protože jsou k nezaplacení a dělají mu tržby.

„A proč?“ zeptala se Bronislava.

Majitelka otázce nerozuměla.

„Co proč?“ přeptala se.

„Tak vy se věnujete rodině...“, řekla Bronislava a hůlkou klepala o podlahu. Jen o něco méně silněji než před chvílí.

„Ano, věnuju se rodině. A teď se musím věnovat i jiným zákazníkům, když dovolíte.“

Navzdory svým slovům se majitelka nepřesunula k žádnému zákazníkovi, ale zůstala u regálu s jogurty a pokračovala v jejich rovnání.

Tím přátelské poklábosení skončilo.

Ovšem zpět k onomu pondělí, kdy se objevil papoušek.

Bronislava jako obvykle otevřela oči v pět hodin ráno a byla ráda, že to bylo až v pět, nikoliv už ve čtyři, jako se jí to stalo týden předtím. To tehdy opravdu nebyl dobrý den, ale špatný od startu až do cíle. (Taky ale byla ráda, že ty oči vůbec otevřela. Přece jen oslavila sedmdesáté narozeniny a od jistého věku si člověk takovou běžnou věcí, jako je probuzení, nemůže být jistý.)

Dnes to proto vypadalo nadějněji.

Vstala, ačkoliv kolem ní se vznášela hluboká tma, kterou ještě umocnily zatažené závěsy, těžké, sametové, v barvě rubínu. Jako první hmátla po brýlích na nočním stolku. Poté naučeným pohybem vklouzla do papučí, které její seschlé nohy obemkly jako hedvábí. Dalším naučeným pohybem hmátla po květovaném županu v barvě smaragdu i po hůlce a naučenou cestou se z patra svého zeleného domu došourala do kuchyně, aniž si k tomu potřebovala posvítit. Nebo si aspoň roztáhla závěsy.

V kuchyni jako první zapnula rychlovarnou konvici, aby si uvařila čaj. To bylo na počátek dne to nejdůležitější. Dobrý, lahodný, silný čaj, který buď zahřeje, nebo ochladí, podle toho, co za roční období zrovna vládne. S mlékem, jak ho pijí Angličané. O Bronislavě to moc lidí nevědělo (o Bronislavě se toho celkově moc nevědělo), protože Bronislava o sobě nikdy moc nemluvila (a ani nemluvila o druhých), ale milovala všechno anglické. Hlavně spisovatele. Její obsáhlá knihovna, zabírající nejen velký obývací pokoj s vysokými stropy, ale i ložnici a část kuchyně i chodby i schodiště, byla přeplněná klasikou, která se dnes už moc nečte, jediné z donucení, a přitom je to taková chyba! Tolik moudrosti v tolika knihách! Tolik nadčasovosti! Tolik myšlenek, které nezestárnou!

Taky milovala divoké anglické zahrady, precizní ve své neuspořádanosti. A již zmíněný čaj. Káva jí bůhvíproč připadala francouzská – ačkoliv na tom nebylo zrnko pravdy –, a proto ji nesnášela. Nesnášela totiž všechno francouzské. Kromě spisovatelů. Nebozí Francouzi! Vždy záviděli Angličanům! Většinou čaj vypila k snídani (nebo jím snídani nahradila, když v dobách pracovních spěchala), ale i k obědu a večeři. Tři čaje během jednoho dne. To když byl dobrý den. Když nastal špatný, zvládla vypít (nebo spíš musela vypít) čtyři nebo pět. Pití čaje byl rituál. Uklidňoval. A zjemňoval všechno kolem ní i v ní.

Jsou zvyky, které by se neměly porušovat, nýbrž ctít. Nectíme zvyky našich předků a podle toho to kolem nás vypadá, řekla by Bronislava, kdyby se jí někdo zeptal.

Bronislava se po zalití čaje usadila do svého obřího ušatého křesla s bílým podkladem a velkými květinami, nohy si položila na lenošku, hůlku opřela o bok křesla, uchopila šálek horkého čaje s mlékem (nechápala, jak ho lidé mohou pít bez mléka nebo s cukrem, lidstvo se vůbec nic nenaučilo) a v poklidu usrkávala jako lady na čaji o páté.

Takto čaj usrkávala celou hodinu, po drobných doušcích, s malíčkem vztyčeným do vzduchu. Po celých šedesát minut se z křesla nehnula a koukala na zatažený závěs, jako by to byla televize. Mimochodem, tu Bronislava nevlastnila.

„Mám knihy, nic víc tedy nepotřebuju. Knihy jsou nejlepší film,“ říkávala, když se někdo podíval nad tím, že nemá televizi, a pak se ještě víc podíval nad její odpovědí. „Knihy. To jsou ty věci, co mají pevné desky a měkké stránky,“ vysvětlovala, kdyby dotyční netušili, co to kniha je. A podle jejich nechápavých výrazů Bronislava soudila, že tomu skutečně tak je.

Sotva dopila poslední kapku čaje, položila šálek i s podšálkem na stůl (Bronislava nikdy nepila z obyčejného hrnečku bez podšálku. Něco takového považovala za další moderní nešvar. Proto byste u ní v kredenci ani žádný hrnek nenašli.), na němž trůnila kupička různě rozečtených knih, z nichž trčely záložky, a vedle ní se tísnily květiny, které měla Bronislava rozetě po celém domě. Bronislava milovala květiny, jejich barevnost a živost, jejich dokonalou nedokonalost a opravdovost i nevtíravou vůni, ten nejpříjemnější a nejpřirozenější parfém. A měla ráda i květinové vzory, což by zřejmě nikoho podle jejího šatníku, v němž se ukrývaly šaty a halenky a sukně a saka a kabáty – to vše vyvedené pouze v látkách s květinovým potiskem, jistě nenapadlo. Zato by ho napadlo, že u ženy tak vysokého věku a staromódní povahy se dají výrazné květinové vzory označit za velkou extravaganci. Očekávalo by se totiž, že Bronislava bude ve svém stylu střídmá a nenápadná, že se zahalí do temných barev i odstínů a bude vypadat jen a pouze staře a nudně.

Bronislavě však stačilo, že do nudy se ponořil její život.

Bronislava vzala hůlku a s její pomocí – aby nemusela vstávat – roztáhla závěsy. Tahle část byla jednoduchá a Bronislava ji měla perfektně nacvičenou.

To, že by si mohla roztahování závěsů ulehčit, zůstat u toho sedět, a přitom si dopřát světlo nového dne, ji napadlo teprve nedávno, až kroutila hlavou nad tím, proč ji to nenapadlo dřív. Tehdy ji bolely nohy víc než jindy a najednou ji trklo, že by si mohla vypomocť svojí hůlkou.

Ovšem poté nastala druhá fáze, a to ta těžší. S pomocí hůlky otevřít okno. To Bronislava zatím vychytané neměla, ale když se opravdu soustředila, tak se jí to většinou podařilo.

Když si napoprvé roztáhla závěsy, chtěla kuchyni zbavit nejen tmy, ale i vydýchaného vzduchu, proto zápasila s hůlkou a kličkou. Sice jí to napoprvé trvalo dvacet minut a propotila u toho pyžamo, ale podařilo se! Klička přestala protestovat a uvolnila se.

Od té doby Bronislava celý proces zkoušela nejméně dvakrát denně, aby se zdokonalila. Vždy ráno, kdy měla nejvíc sil, a večer, kdy jich naopak měla nejméně.

Bronislava si olízla rty, zakousla se do nich, podívala se po hodinách, aby si změřila čas, a soustředila se pouze na svou ruku a hůlku.

Ruka. Hůlka. Ruka. Hůlka...

Cvak.

Klička povolila.

Bronislava se pousmála.

Mrkla po hodinách.

Deset minut. Dnes je o dvě minuty rychlejší než včera. Zlepšuje se!

Rozevřít okenice dokořán už bylo snadné. Bronislava se usmála sama nad sebou a svou šikovností.

Upřela pohled ze široce otevřeného okna, ač venku i v kalendáři vládl únor. Měsíc to byl unylý a bez jiskry, který málokoho bavil. Většinu dní nabízel studeno a lezavo, mraky, co byly rozpité jako šlehačka nebo jako skvrna od tuše, a bezútešnou

oblohu v odstínu šedi. Byl to měsíc, který to po ozáření, barevném a provoněném prosinci neměl vůbec jednoduché a o nejmenší oblibu soutěžil s lednem. V únoru nikdo nemyslel na únor, přesněji na zimu. Všichni mysleli na jaro. Na březen a duben, na první vykouknutí slunce, na teplo, co se o ně otře.

Venku ještě spala čern a ozývala se hlavně příroda, jak jen se může příroda ve městě plném vzruchů, aut a pachů ozývat. Tedy skoro vůbec. Jen v drobných náznacích v podobě jemného ševelení listů, které zpívá svou tichou píseň, kolébavém tanci větví stromů, které prožívají svůj debut, špitání větru, co klouže mezi paneláky, nebo hlasu ptáků, jenž ozvučí den i noc.

Bronislavě se to stávalo málokdy, téměř vůbec, ale poté, co vstala z postele, znovu usnula. Kdyby neseděla v křesle s vysokým opěradlem, hlava by jí přepadla dozadu. Takhle se pouze zabořila do měkkého.

Bronislava spala s otevřenou pusou, jako by lovila mouchu. A chrápala. Na ženu chrápala jako muž. Víc jako muž. Chrápala tak silně, že to bylo z otevřeného okna slyšet až na opuštěnou ulici, kterou by to klidně probudilo.

Chrup. Mlask. Chrup. Chrup. Mlask.

Najednou se ozval sotva slyšitelný šustot a velmi jemné zaklapání.

Bronislava sebou sice trhla, ale neprobudila se. Jen obrátila hlavu na opačnou stranu a chrápala dál.

Chrup. Mlask. Mlask. Chrup.

Další šustot, jemný, jako když natřepáváte vyprané prádlo. A klapot, jako když klapete nehty o parapet.

Bronislava se tentokrát probudila. Neochotně otevřela oči, narovнала hlavu a zamžourala před sebe. V okně uviděla cosi poměrně velkého a šedého. Cosi, co vypadalo jako pták. Konkrétně jako papoušek.

Stáhla tenké obočí. Papoušek? U ní na parapetu? A v zimě? Nesmysl.

Sundala si brýle a promnula si oči. Měla by si konečně zajít na oční a požádat o silnější dioptrie. Evidentně je potřebuje.

Zadívala se i na sklíčka. Měla je umaštěná. Dýchlá na ně a vyleštila je. Opět si brýle nasadila. Zaostřila. Vystrčila bradu a celá se nahnula dopředu. Koukala na skutečného živého papouška. S perím šedým jako myš, rudými pery na ocasu, černým zobákem a očima velikosti inkoustových kapek.

Opřela se o opěradlo křesla.

To není možné, pomyslela si opět a zamračila se. Co by tu dělal papoušek? To se jí jistě zdá. Asi ještě spí. Určitě ještě spí.

Znovu si promnula oči. Znovu zaostřila. Znovu se nahnula dopředu.

Stále koukala na papouška.

„Dobrý den! Ahoj!“ promluvil papoušek skřehotavě a otřepal se.

Bronislava vytřeštila oči jako angorský králík, zaječela, a jak jí to jindy dělalo problém, hbitě vyskočila z křesla.

Papoušek jako by ji chtěl napodobit, vydal zvuk, který taky působil jako zaječení.

Bronislava zaječela ještě o oktávu výš.

Papouška to však nerozhodilo. Zůstal na parapetu.

„Dobrý den,“ zopakoval. „Ahoj. Vítám tě.“

Bronislava koukala na papouška.

Papoušek koukal na ni.

Bronislava koukala na papouška.

Papoušek koukal na ni.

„Ty jsi papoušek,“ řekla, kdyby to náhodou nevěděl.

Papoušek v odpověď vydal zvuk, který připomínal zamaskání.

„Co tady proboha děláš?“

Papouška jako by se otázka dotkla, ač nebylo jisté, jestli to byla tato otázka, nebo předchozí věta. Otočil se k Bronislavě zády a ta si pomyslela, že asi chce odletět. Papoušek si to možná pomyslel taky. Ale o minutu později se zase otočil k Bronislavě.

„Dobrý den. Ahoj,“ zopakoval. „Jak se máte?“

Bronislava byla za běžných okolností velmi zdvořilá a vychovaná (ač by nad tímto tvrzením někteří zakroutili hlavou, jako například majitelka samoobsluhy), ovšem kvůli zaraženosti z toho, že jí po parapetu pochoduje papoušek, ke všemu mluvící, na své dobré vychování zapomněla a neodpověděla na jeho otázku.

Její mlčení ale papouška neurazilo ani neumlčelo a sám si na svou otázku odpověděl.

„Mám se dobře. Děkuji.“ A jal se prozkoumávat květiny, které měla Bronislava rozmístěné na parapetu. Prozkoumával je tak, že do nich strkal hlavu, jako by se nechal lístky hladit, a kloval do nich.

„To není na jídlo,“ upozornila ho Bronislava, a kdyby mohla, přiskočila by k němu a odehnala ho. Místo toho se omezila na slovní varování.

„Budeme papat?“ optal se papoušek zaujatě, jako by Bronislava nic neřekla, a zabořil zobák do hlíny.

„Ty papáš hlínu?“ Bronislavě se tato informace nezdála, přestože o papoušcích a jejich apetitu nic netušila.

„Je to mňamka,“ odpověděl papoušek.

Bronislava to papouškovi nevěřila. Určitě ji zkoušel.

„Chtěl bys papat?“ vyslala k němu nevinnou otázku.

„Budeme papat? Papat. Mám hlad. Dobrou chuť,“ skřehotal papoušek a hlavičkou se otřel o další lístek. Nebo se spíš lístek otřel o jeho hlavičku.

Bronislava vrtěla hlavou, až jí z nosu málem sklouzly brýle.

Papoušek se přestal zajímat o květiny a kouknul z okna.

„Běž ven. Běž ven,“ spustil. „Let!“

„To myslíš mě? Vypadám jako někdo, kdo umí létat?“ ozvala se Bronislava a narovнала se v zádech.

„Let! Let!“ vybídl ji papoušek.

„Nejsem letadlo!“ ohradila se Bronislava.

Papoušek ze sebe vyloudil: „Půjdeme ven. Na procházku. Je tam hezky.“

„Nikam nejdu!“ odpověděla Bronislava rezolutně a znovu zavrtěla nejen hlavou, ale i celým tělem.

„Běž ven. Běž ven,“ zopakoval papoušek, jako by se rozhodl odpověď Bronislavy ignorovat.

„Řekla jsem ti, že nikam nejdu!“ zopakovala Bronislava.

Papoušek se na Bronislavu pođíval a nespouštěl z ní svoje malá očka.

„Běž ven?“ Tentokrát to znělo spíš jako otázka než oznamovací věta.

„Je teprve sedm hodin ráno, kdybys to náhodou nevěděl. Kam bychom asi tak šli?“ zeptala se papouška. A když na ni beze slova koukal, zarazila se. „Povídám si tady s papouškem,“ řekla sama sobě a posadila se zpátky do křesla.

„Je tady pěkně. Máš uklizeno,“ řekl papoušek.

„Děkuji za kompliment,“ poděkovala Bronislava vzorně.

Bronislava se chytila za hlavu. Určitě má halucinace. Nebo špatně vyleštěné brýle. Sundala si je, dýchla nejdřív na jedno sklíčko, pak i na druhé. Nasadila si je. Nepomohlo to. Papoušek byl stále na parapetu.

Vzala tedy do ruky šálek od čaje a přičichla k němu. Nebyl ten čaj zkažený? Její citlivý nos necítil nic podezřelého. Čaji nic nebylo. Ani mléku. Zato jí určitě něco bylo. Určitě není v pořádku.

Papoušek se stále procházel po parapetu a žvatlal a hlasitě mlaskal.

„Běž ven. Běž ven. Let!“ Nebo: „Je tady krásně. Hezky zařízené. Hezky. Hezky.“

„Co budu dělat?“ zeptala se Bronislava ticha kolem sebe.

Ticho bylo potichu.

„Dobrý den. Jak se máte?“ Papoušek měl zjevně jisté způsoby.

„Už jsi mě zdravil jednou, jestli si to nepamatuješ,“ připomněla mu. „Ale máš pravdu, že je lepší radši pozdravit dvakrát, když si člověk není jistý – nebo papoušek –, než vůbec,“ zhodnotila jeho počínání.

Bronislava zhluboka dýchala, jako by dýchala i za papouška, a trochu se zachvěla. Venkovní vzduch proudící k ní do kuchyně byl dnes opravdu studený a nevlídný a jí se vplížil pod župan i do papučí, které jinak hřály jako deka.

„Zavřu okno,“ rozhodla se.

Jenže tu byl papoušek a ona netušila, jak zareaguje. Navíc to znamenalo přiblížit se až k němu a nějak mu naznačit, aby... Aby co? Uhnul? Odletěl? Má mu to naznačit rukou? Nebo říct? Navíc najednou nevěděla, jestli by chtěla, aby opravdu odletěl, nebo ne.

„Hele, ty, chci zavřít okno,“ zkusila k němu promluvit a byla si jistá, že vlídně.

„Běž ven. Běž ven,“ zopakoval papoušek poněkolkráté.

„S tebou je těžká domluva,“ zanaříkala Bronislava a nohy ji zastudily, jako by je ponořila do ledové vody. „Nejdeme ven, už jsem ti to jednou řekla.“ Pak se zarazila. Proč mluví v množném čísle?

Bronislava vydechla a znělo to jako výdech celé čtvrti. Sáhla po hůlce, postavila se na nohy a zvažovala, co udělá. Nebo spíš *jak*. Nikdy papouška nechovala, ani jiné zvíře. Sice nějakých patnáct let žila v rodinném domě se zahradou, ale ani pes, ani kočka u ní domov nenašli. Dokonce ani rybička. A nebylo to proto, že

by Bronislava neměla ráda zvířata. Měla ráda zvířata. Ta na talíři. Nebo na obrázcích a ve filmu. A taky ta, co se pohybovala nebo žila daleko od ní. Ta u vzdálených sousedů nebo v zoo.

„Jak na tebe?“ zvažovala další postup.

Bronislava se pomalu přiblížila k oknu.

Papoušek ji sledoval.

Bronislava učinila další krok. Ocitla se téměř u papouška.

Papoušek ji nepřestával sledovat.

Bronislava stanula až u něj.

„Chceš dovnitř, nebo ven? Musíš si vybrat,“ pověděla mu velkoryse. Velkorysost vyhodnotila jako nejlepší strategii. „Je mi zima a chci zavřít okno,“ oznámila mu. „A ty taky nevypadáš jako někdo, kdo si v zimě libuje,“ hádala.

Papoušek se zobákem zabořil do křídla a poškrábal se drápem na bříšku.

Asi měla pravdu. Nebyl zimomilný.

„Takže co, už ses rozhodl? Dovnitř, nebo ven?“

„Dovnitř,“ odpověděl papoušek, jako by jí skutečně porozuměl.

„Jak myslíš,“ prohodila ledabyly, jako by jí jeho odpověď neudělala radost.

„Ven,“ změnil náhle papoušek svoji odpověď.

Bronislava stáhla tenké rty.

„Nejsi náhodou papouška? Ty zřejmě nevíš, co chceš.“ Papouška? Jak jí to slovo proboha napadlo? Jak se vůbec nazývá samička od papouška? Papoušice?

Papoušek jako by skutečně váhal a zvažoval jednotlivá pro a proti. Promenoval se po parapetu jako po kolonádě.

Bronislava trpělivě čekala, jak se nakonec rozhodne.

Papoušek odletěl z parapetu. Do kuchyně. A usadil se na jídelním stole, kde se pustil do sezobávání ztvrdlých chlebových drobků od včerejší večeře.

„Mňam, mňam,“ mlaskal a zobal. „Je to mňamka.“

Bronislava se usmála.

„Rozhodl ses sám,“ pravila rázně, aby si papoušek později nestěžoval. Podle ní na to neměl nárok. Na výběr mu dala.

„Je to mňamka,“ ozval se papoušek podruhé.

„Mňamka to byla včera,“ pravila Bronislava jeho směrem a zavřela okno. Pro jistotu zkusila klíčku, aby ji papoušek náhodou nepovolil a okno si sám neotevřel. Na večeri si dopřála poctivé sendviče namazané máslem a vyplněné osolenou a opeřenou okurkou a nakrájené na poctivé trojhránky. Sendviče vždy krájela na trojhránky. Měla způsoby. A k tomu si samozřejmě naservírovala lahodný čaj, který ji zahřál až v koříncích vlasů.

„Co teď s tebou?“ zírala na papouška, který se jí procházel po stole, na němž vedle drobečků byla položená rozečtená kniha, životopis Jane Austenové od Lucy Worsleyové, což byla dáma podle Bronislavina gusta, poněvadž zásadně oblékala jen šaty (Bronislava hlásala, že žena je žena, tudíž nemá nosit pánský kousek oblečení, tedy kalhoty, slova o tom, že kalhoty nejsou ryze pánské oblečení, neposlouchala a i v těch nejtuzších mrazech navlékala sukni.), a to výrazných barev nebo vzorů, i květinových. Když k tomu přičetla, že referovala o anglické historii, musela ji chovat v oblíbě.

„Budeme si hrát,“ zaskřehotal papoušek a chtěl si pochutnat na životopisu.

Jen co Bronislava odhadla jeho plán, musela mu v tom zabránit.

Téměř přiskočila k jídelnímu stolu a vrhla se po knize, než k ní papoušek opravdu obrátil svůj zájem.

„Knihy sice jsou duševní potrava, ale klovat ani jíst je nebudeme. Ty se konzumují jen a pouze očima,“ poučila papouška. „Klidně ti z ní potom budu číst,“ učinila mu lákavou nabídku. „Znáš Jane Austenovou?“

Papoušek svou pozornost přeměroval ke květině.

Bronislava hádala, že odpověď nehledá.

„Nic neříkáš. Budu to brát jako ne. Výborně! Dozvíš se!“ naplánovala, jak bude papouška poučovat o jedné z nejinteligentnějších autorek, jaká kdy žila. Byla přesvědčená, že si ji zamiluje. Nemohlo to být jinak.

Papoušek se stále věnoval květině.

Bronislava uvažovala nad dalším postupem.

„No, asi bychom se měli jeden druhému představit,“ rozhodla se. Všechno postupně. Nejdřív práce. Potom zábava. „Já jsem Bronislava Borůvková. Jak se jmenuješ ty?“

Papoušek nereagoval. Místo prozrazení svého jména se mazlil s květinou.

„Teď mi ty musíš říct svoje jméno,“ napověděla mu, co má udělat.

Papoušek se přestal mazlit a místo toho sezobl poslední drobek, který se mu dostal pod zobák.

„Je to mňamka. Chutná.“

„Děkuji za další kompliment,“ poděkovala Bronislava. „Ale zpátky k původnímu tématu. Jak se tě mám zeptat, abys mi odpověděl?“ zeptala se ho Bronislava. A když papoušek s ničím nepřišel a Bronislava sama nic nevymyslela, rozhodla se pro nejjednodušší řešení.

„Dobře, pojmenuju tě po svém,“ upozornila ho a udělala pauzu, aby dala papouškovi příležitost k protestu.

Papoušek zamlaskal.

„Fajn. Budeš se jmenovat...“ Bronislava se pohroužila do přemýšlení. Přemýšlela a přemýšlela.

Pan Darcy? Hm, to asi ne. Edward? Nooo... Možná. Brandon? Moc nóbl. Edmund? Taky možná, ale Edward zní asi lépe. Nebo ne? A co pan Knightley? Moc dlouhé. Henry? Moc obyčejné. Frederick? To by teoreticky taky šlo.

Když vystřídala všechna mužská jména hlavních hrdinů románů Jane Austenové, přešla ke jménům hrdinů sester Bronťových. Pan Rochester? To taky ne. Heathcliff? Divočák. Rozhodně ne. Gilbert? Taktéž nevhodné.

Ha, málem by zapoměla na Elizabeth Gaskellovou! Pan Thornton? Nebo jenom John? Podívala se na papouška. Nevypadal jako John, ačkoliv netušila, jak by John měl vypadat, natož papouščí. John Thornton byl její oblíbenec. Dokonce ho někdy upřednostňovala před panem Darcym, ovšem nikdy se toto tvrzení neodvážila povědět nahlas. Ještě by ji mohl někdo slyšet.

Bude na to muset jít jinak.

Ani nevěděla, jak ji to nakonec napadlo, ale napadlo. A u toho nápadu jí zazářily oči jako prskavky.

„Budu ti říkat Bounty!“ oznámila papouškovi vítězoslavně. „A je mi jedno, jestli se ti to líbí, nebo ne. Šanci jsi měl. A promrhals ji,“ zdůraznila mu.

„Ty jsi miláček!“ pravil papoušek.

Bronislava usoudila, že se mu vybrané jméno líbí.